

Ștefan Mihăilescu-Brăila

Părea un om de pe stradă, nimerit absolut întâmplător pe scenă, unde se comporta ca și cum sala n-ar fi existat. Avea acel har atât de rar al fireșului, al organicității: tot ce spunea se inventa atunci, pe loc, nu avea nici o legătură cu un text învățat; se mișca, gesticula în acord cu impulsul clipei. Și totuși acest actor care părea făcut pentru comedie, pentru a fi cap de afiș, sau singur interpret, a fost un extraordinar partener, un interpret care a știut să-și folosească talentul pentru succesul structurii complexe care este spectacolul. A jucat în spectacolele lui Horea Popescu de la Teatrul Giulești de pe vremuri, în **Domnul Puntila**, în **Ascensiunea lui Arturo Ui** pusă de Lucian Giurchescu, montări de hotar în teatrul românesc; a jucat apoi la

Teatrul Național în **Regele moare** de Eugen Ionescu – și merită să fie pomenite acestea în primul rând, pentru că dovedesc puterea interpretului de a se ridica deasupra propriului gust și a opțiunilor sale firești. Când vorbeai cu el despre succesul în teatru, nu ostenea să-ți spună despre cum a fost cu **...Escu**, despre seriile lungi de spectacole comice în care simțea pulsul și bucuria sălii.

Ștefan Mihăilescu-Brăila a fost un mare actor comic, dar forța talentului său depășea genul cu care îi plăcea să se confunde: era un actor comic atât de bun pentru că știa să înfățișeze suprafața accidentată a râsului – de la haz la batjocură, de la scrâșnet la zâmbet. Parcurgea aceste trasee cu grație, nu cu grația filntei sale fizice, nu cu subtilitate intelectuală, ci cu harul inimitabil al vieții. Har care, în această meserie, oricât ar fi de strălucitor, nu este etern.

MAGDALENA BOIANGIU

Vladimir Juravle

Din colectivul teatral craiovean a plecat spre odihnă veșnică, incredibil de neașteptat, la apogeul afirmării sale, un drag actor și coleg: Vladimir Juravle (Gheorghiu). La vârsta de 55 de ani, urma să fie sărbătorit pentru 35 de ani de la încheierea ucenicii artistice (la clasa prof. Radu Beligan), ca și pentru o carieră de permanentă dăruire artei teatrale și cinematografice. După trei ani petrecuți la Teatrul de Stat din Bârlad s-a stabilit, în 1965, în ansamblul craiovean, cucerind neîncetat trepte binemeritate în ierarhia acestei instituții de excepțională tradiție.

Egal dotat pentru tragedie, dramă și comedie, a realizat creații de neuitat cu deosebire în teatrul lui Caragiale (Trahanache, Jupân Dumitrache, Pampon, Crăcănel, Ipistatul) și Shakespeare. Alte roluri memorabile dintre cele 99 pe care le-a numărat fișa sa de creație au fost Kolesin (**Căsătoria** de Gogol), Păcălă (**Sânziana și Pepelea** de Vasile Alecsandri), Rodrigo (**Doamna nevăzută** de Calderon de la Barca), Mihail Kogălniceanu (**Patetica 77** de Mihnea Gheorghiu), Medvedev (**Azilul de noapte** de Maxim Gorki), Varlam (**Vârstele dragostei** de Tudor Mușatescu), Vucea (**Nota zero la purtare** de Virgil Stoenescu și Octavian Sava), Dl. Cochet (**Floarea de cactus** de Barillet și Grédy).

Copiii și publicul tânăr l-au iubit și prețuit în chip neobișnuit pentru aparițiile sale grațioase și pline de haz în basme, feerii și piese adresate acestor vârste. A compus „capete de expresie” rămase în memoria spectatorilor, a îmbogățit totdeauna, caracterologic, fizionomiile propuse de textul dramatic și, din roluri mari sau scurte apariții, a făcut veritabile bijuterii scenice. Experiența sa artistică l-a recomandat hotărâtor pentru cooperarea ca profesor la proaspăta secție de teatru a Universității din Craiova. A fost solicitat și de cinematografie, realizând aici câteva roluri de bogat relief artistic (în filmele „Concurs”, „Moromeții”, „Secvențe”, „Vulcanul stins” etc.).

AL. FIRESCU

Răzvan Ștefănescu

La orice vârstă s-ar stinge, un actor moare întotdeauna prea devreme. E cu atât mai tragic dacă ne părăsește la vârsta deplinei maturități, în plină forță creatoare și secerat nemilos de o boală neiertătoare.

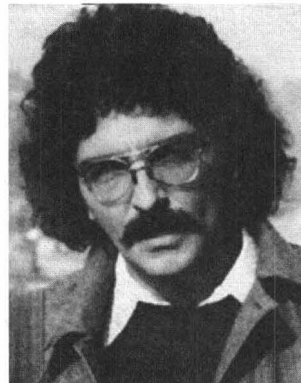
Sâmbătă 16 noiembrie, Răzvan Ștefănescu a ales eternitatea, lăsând un gol tragic în trupa Teatrului „Ion Creangă” din București.

A venit la acest teatru în 1978, ca Făt-Frumos în spectacolul **Înșir-te mărgărite** de Victor Eftimiu, apoi a fost Băiatul cu floarea din piesa cu același nume de Tudor Popescu. Adolescenții acelor vremuri și-l mai amintesc cu siguranță și din piesa lui Kataev **Vremea dragostei**, unde juca rolul Pedro, dar mai ales din marele succes **Cădere liberă** de Colin Mortimer, unde era Jacob.

Spectatorii lui preferați au fost însă copiii și asta pentru că Răzvan Ștefănescu a fost el însuși un copil-vedetă, fiind colaborator al Televiziunii Române încă de la vârsta pantalonilor scurți. Cu un umor înțelept și cultivat, a fost mai târziu și unul dintre colaboratorii preferați ai emisiunilor de divertisment. Redacția Teatru TV l-a găzduit adesea, în special în piesele montate de Olimpia Arghir. Ultimul spectacol în care, deși bolnav, a apărut, a fost **Cele două privighetori** de Dumitru Solomon, în regia lui Sabin Popescu, unde a jucat rolul Fenol, sfetnicul împăratului. Premiera avusese loc pe 25 ianuarie 1996...

Fermecător, ghiduș, rafinat, copilăros, talentat, modest, prietenos, cu o candoare egalând-o pe cea a micilor spectatori care l-au aplaudat din îndepărtata Japonie până în continentul american, Răzvan Ștefănescu a plecat pe alte meleaguri, unde poveștile sunt totuna cu realitatea.

BEATRICE DIACONU

MOARTEA UNUI ARTIST